

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **M. J.**

skazanego z art. 284 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 5 września 2024 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić wstrzymania wykonania wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 14 października 2022 r., sygn. akt III K 53/20, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 26 października 2023 r., sygn. akt II AKa 17/23.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 14 października 2022 r., sygn. akt III K 53/20, oskarżony M. F. J. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym przed 24 czerwca 2020 r., za które wymierzono mu karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, a także występkę z art. 300 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Obie kary zostały następnie połączone, na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k., węzłem kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości apelacjami wniesionymi przez obrońców oskarżonego.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, wyrokiem z dnia 26 października 2023 r., sygn. II AKa 17/23, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości, podnosząc zarzuty naruszenia prawa procesowego, a to art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., art. 17 § 1 pkt 2 i 9 k.p.k. w zw. z art. 399 § 1 k.p.k., a także naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 294 § 1 k.k. i art. 300 § 2 k.k.; ponadto skarżący zarzucił naruszenie art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 41 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie. Mając na względzie powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

Ponadto w kasacji zawarto także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

W ocenie Sądu Najwyższego wniosek o wstrzymanie wykonania wyroku uznać należało za niezasadny.

Na gruncie polskiego postępowania karnego zasadą jest, że wyrok podlega wykonaniu niezwłocznie po jego uprawomocnieniu. Odstępstwo od powyższej reguły przewiduje art. 532 § 1 k.p.k., zgodnie z którym: „Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji”. Jakkolwiek ustawodawca nie określił kryteriów podejmowania decyzji w tym zakresie, to na gruncie orzecznictwa Sądu Najwyższego wypracowano standard, określając pewne warunki brzegowe – wskazując, że kluczowe znaczenie ma tu stopień prawdopodobieństwa uwzględnienia zarzutów kasacji. Jeśli - niejako na pierwszy rzut oka - dostrzec można ewidentną zasadność zarzutów kasacji, to zachodzi istotna przesłanka, przemawiająca za wstrzymaniem wykonania orzeczenia.

W ocenie Sądu Najwyższego sytuacja taka w sprawie skazanego nie zachodzi, co nie przesądza oczywiście o kształcie ostatecznego rozstrzygnięcia.

Poza zakresem rozważań Sądu Najwyższego pozostawiono argumenty dotyczące wpływu ewentualnego wykonania kary na stan zdrowia oskarżonego. Nie kwestionując jego dolegliwości natury kardiologicznej należy wskazać, że dla tego typu sytuacji przewidziane są instytucje prawa karnego wykonawczego a nie rozwiązanie określone w art. 532 k.p.k.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej.

[PGW]

[ms]